

УЗ ОВО ИЗДАЊЕ

Последње издање "Легата" у 2005 – ој години у целости повећујемо подсећању на др Миливоја Перовића, пре свега зато што је и после тридесет година од његове смрти неизбрисив траг његове личности и дела у научном, културном и јавном животу Србије пре, за време и после Другог светског рата. Овај објективни саучесник драматичних покрета и преокрета у годинама покушаја револуционисања Планете ни у једном раздобљу није заборавио завичајно поднебље родног Српског Југа.

Међутим, разлога за бригу нема. Време је мудрије од уметника који га делом овековечује. Перовићева библиографија "памти" историјске и друге књиге, приповетке расуте у многим листовима и часописима, репортаже и путописе, историјске и књижевно-историјске чланке, затим политичко-економске и стручне чланке; све до приказа Перовићевих дела.

Овом приликом доносимо прилог историчара и публицисте Добросава Туровића о Миливоју Перовићу као адвокату, затим прилог из његове адвокатске праксе. Пажњу препоручујемо и необјављени фрагмент и поступку обликовања књижевног текста Миливоја Перовића из пера аутора који се као књижевник одужио свом претходнику студијом Романи Миливоја Перовића.

Тиме, уопште узев, први српски електронски књижевни часопис још једном оправдава своје име "Легат".

МИЛИВОЈЕ ПЕРОВИЋ

5. октобар 1912
29. децембар 1975

Миливоје ПЕРОВИЋ рођен је 5. октобра 1912. у месту Туларе у Јабланици, данас Општине Медвеђа. Гимназију је учио у Приштини, Призрену и Лесковцу. Правни факултет је завршио у Београду, где је и докторирао 1940. године из области економских наука. Истакнути интелектуалац, савеликим личним угледом и угледом породице у којој су неговане слободарске традиције. Адвокатуром се бавио до краја живота. Писац више дела у којима, као сведок догађаја и истраживач, али и познавалац људи и прилика, оставља снажне и упечатљиве документе о југу Србије. Као зрео писац јавио се почетком 50-их година двадесетог века, пре свега као хроничар ратних збивања. Упоредо пише запажене романе и приповетке. Умро је 29. децембра 1975. године у Београду.

Саша Хаџи Танчић

МЕТАФОРА СВЕТЛОСТИ И ТАМЕ Књижевни утицај на романескно дело Миливоја Перовића

Романи Миливоја Перовића су прожети изјавама приповедача које имају јасан поетички смисао, барем у односу на главне обликовне и реторичко-стилске тенденције дела. Приповедач свевидећег ока обраћа се повремено из ауторске позиције (позива на праћење радње, мисли о уређивању рукописа, о ликовима и слично. "То што сам се држао наше судбине, то су биле чворне, орјентационе тачке, метод и шема овога писања", описује и издваја се поетички глас у роману Моравски летопис успостављањем гласа коментатора – приповедача, бирањем грађе и заузимањем става. Поједини делови овог романа, рецимо, управо чињенично-искуственом (описи, неочекивани склопови догађаја, деловање ликова) добијају дубоко поетички смисао.

Унеколико је експериментисао романескном формом, тражећи нове и другачије моделе и приступе књижевног обликовања најчешће апстрактних (филозофских) тема. По свему плаћајући дуг помодности (углавном под утицајем сличних покушаја у светској књижевној авангарди), онеобичавањем, конструисао је параболочно-фарсичне деонице текста уз разноврсне интелектуалне расправе о крајњим деоницама текста уз разноврсне интелектуалне расправе о крајњим (есхатолошким) питањима: слободe и неслободe, акције по себи и акције за друге, кривице и казне и другим суштинским питањима човекове егзистенције. Пишчева амбиција била је изгледа да до перфекције свалада технику писања по узору на Иву Андрића, па је утицај његовог дела приметан; пре свега, по уопштавању идеје од локалног ка универзалном.

Уз Андрића, несумњиво у том погледу приметно утиче и Ги де Мопасан. Епски карактер Мопасановог израза и облика Перовићевих дела својствен је тренуцима споја Мопасановог искуства у познавању народне и индивидуалне психе у прећутним, у свесно и несвесно саобразним духовним и емотивним узбуђењима.

Ни Фјодор Михаилович Достојевски није без одређених референци по саме Перовићеве књиге.

У смислу књижевних паралела и утицаја, ваља имати у виду да Перовићеве романи припадају и типу прозног исказа о лекарима које је маестрално описао Чехов.

Перовић је близак и Кафкином начину изражавања. Та блискост је понекад толико јака да је примамо и као приметну мањкавост његових романа.

Кафка и Чехов књижевно, па и духовно, уоквирују романескни свет Миливоја Перовића, први и сам правник, други као лекар и стваралац уједно.

Осим примера књижевног утицаја на идејне. Тематско-мотивске и обликовне равни Перовићевог дела морају се подразумевати и назначавати изворна сугестивност и фантастичност уметничког света Херонима Боша. Утицај је приметан и осетан у обликовању трагичне уметничке слике живота и света, пре свега идеје пада и пропасти; прелазећи у сферу фантастичног и ирационалног постиже несумњиво свеже приповедачке ефекте, али не и животну упечатљивост. Уз то, свакако, следи и све осетније приповедачево ослобађање од анегдотичности којом се карактеришу његова ранија дела.

Захваљујући поменутиим утицајима, Миливоје Перовић субјективизује уметничке визије, урбанизује језик, чини га есејистичним, флексибилнијим, аналитичким. У тој стваралачкој тежњи за модернизацијом обликовног поступка, прича све више постаје ситуација, све мање разливен фон догађаја. Ти резултати нису за потцењивање, а сасвим је друго што се писац, у целини узев, доста тешко, а и споро, одвајао од облика наше традиционалне прозе.

И на крају, мада не и на последњем месту, ваља имати у виду да је, стално изнова проверавајући своју слику југа Србије, коју је осећао као неку драгоценост и имао част да је опише, својим књижевним делом сезао је у сам изгон спознавања и приповедања – за Светим писмом. У сусрету са лепотом непојамности Библије, њене особите природе и сложености, романи Миливоја Перовића прожети су истом метафором светлости и таме.

Саша Хаџи Танчић

Више од прећуткивања

У Лесковцу упорно настављају да прећуткују личност и дело Миливоја Перовића; димензије прећуткивања превазилазе баналност пуког заборављања и људске сујете. Равнодушност и инерција према најзначајнијем писцу лесковачког краја средином прошлог века, несумњиво је ригидно идентична са затирањем дела културне традиције овог поднебља. Пропуштена је, заправо, прилика да се обележи тридесета годишњица од његове смрти. Није забележена ни на маргинама дневних медијских регистровања. Да не говоримо о крупним разлозима за комплексно научно и књижевно-историјско проучавање свих видова његове богате стваралачке и интелектуалне личности.

У ствари, има у томе нечег неизбежно херостаратског, ирационалног и прорачунатог у одбарнаом делу лесковачке "широке чаршије". Нису се, изгледа, с њим слагали послушни и користољубиви бојовници и чиновници у рату и после Другог светског рата, а ни они предратни "големаши" у "белим квадратима".

А он је пре свега био и остао родољуб, адвокат и књижевник. Остали су корисници својих потоњих права, увеличаних заслуга и моћи.

Да ли Лесковчанима пријају или не пријају његова књижевна дела која их више објашњавају него резиле богомдано право је читаве уметности, која је увек имала своју истину и била огледало доба.

Добросав Туровић

ПОЗНАТИ БЕОГРАДСКИ АДВОКАТ

Доктор правних наука Миливоје Перовић, после државних функција и дужности, прешао је 18. фебруара 1958. на адвокатуру и књижевност. Миливоје је отишао у адвокате под утицајем одређених околности и за веома кратко време стекао велики углед, не само у тој професији и правосуђу уопште, већ и у најширој југословенској јавности. Он се истакао у неколико великих судских процеса. Заступањем пред судовима окривљених у веома замршеним, случајевима стекао је велику популарност, па су најугледнији политички функционери Србије изјављивали да је "др Миливоје Перовић подигао углед адвокатуре као професије". У адвокатури, др Миливоје Перовић је углавном био оријентисан на кривично-парвну проблематику. Најчешће је заступао окривљене за кривична дела, као што су: убиства, крвне освете, велике пљачке друштвене и државне имовине, па и проневере, затим за мито и корупцију, па чак и за кривична дела силовања. Није прихватао уобичајну материју "грађанског права". Нарочито су га интересовала убиства из освете и зато је више пута бранио починиоца убиства из крвне освете на Косову и Метохији. Судску пороту и медицину стављао је пред велике дилеме. И није чудо, што су сви ти судски процеси, захваљујући његовој одбрани, доживљавали велики публицитет. Нарочито његова одбрана у познатом случају "Пољобанке". Захваљујући његовој интервенцији проширена је оптужба и на директора те банке, који је тада и осуђен иако је, у судском процесу, фигурирао као сведок. Перовић није био правник формалиста који би инсистирао на процесним зачкољицама и слично томе, и зато су га судске пороте и судије уважавали, ценили и поштовали.

О Перовићу као адвокату "Политика", између осталог, пише: "Познати београдски адвокат др Миливоје Перовић одавно је познат као човек који преузима одбране у тешким и замршеним злочинима. Знају га и као врло упорног учесника у кривичним претресима. У сваком случају важи као човек коме је професија да се стално "чеше" о велике криминалне случајеве". О др Миливоју Перовићу, као адвокату, а поводом његове смрти, у

"Адвокатури" се каже:

"Као правник, политичар, књижевник, адвокат и јавни радник својим иступањем и радом увек је изражавао одлучност и јасноћу својих ставова и на пољу јавне и друштвене делатности дао велики свој допринос.

У сложеној ситуацији ствар је називао правим именом и отворено, залажући се за најбоље решење.

Као правник, књижевник, дипломата, адвокат и дописник "политике" својим погледима, опсервацијама о питањима како изградње земље, тако и догађајима, допринео је да многа од њих од интереса за право, правну свест и културу, постану доступна широким масама, тако да га је његова јавна делатност истакла као врсног правника и друштвено-ангажованог борца у публицистици и јавној речи.

Изванредан познавалац нашег позитивног законодавства, који је увек волео човека и настојао да му несебично помогне у невољи, борац за правду, он се латио посла да попут лекара помаже људима и потврдио оно вазда присутно мишљење о њему као човекољубцу и хуманисти. Уживао је висок углед не само међу судијама и другим правосудним радницима као стручњак, него и међу својим колегама и странкама као поштен, преведан и осећајан човек.

Његова снага, испољена у изражајној индивидуалности својственој човеку високе културе и напредних идеја, дошла је до изражаја у његовим књижевним делима која показују још једну димензију ове изванредне личности. Када се читају његова дела, прожета дубоким познавањем нашег менталитета, историјских чињеница и објективног и аналитичког приказивања друштвених односа, остаће као трајан документ о једном времену и приликама чији је део и он сам био.

Будући доследан својим хуманистичким опредељењима 1958. године поново ступа у редове адвоката, опредељујући се за позив који целог човека иште, а ни капи славе не пружа, опредељујући се за непосредну помоћ усамљеном и унесрећеном човеку, кога је живот одвео на странпутицу људског битисања.

Тај његов акт преласка у адвокатуру, та његова вера да се његова хуманистичка настојања могу примерено исказати у овом позиву, била је од значаја и за адвокатуру у целини, јер је он у адвокатури дошао као зрео човек, афирмисан и признат, доносећи самим тим, својим опредељењем, признање адвокатури као друштвеној служби.

Адвокатуром се бавио предано пуних 17 година. Његов рад био је запажен. Његови напори да помогне клијенту у налажењу истине и примени праве мере која ништа људско не сме да одбаци, радио је улажећи целог себе.

Као адвокат прихватио је све хумане захтеве овога позива да за своје напоре и жртве не тражи компензацију у стварима које годе сујети.

У том погледу Миливоје Перовић је био веран следбеник етике исказане у поеми "Човек" Максима Горког: "Стваралаштво је само себи довољно и безгранично, а смрт је једина награда".

О др Миливоју Перовићу као адвокату, Владимир Наумовић каже:

"Миливоја сам познавао још из гимназијских дана на почетку четврте деценије овога столећа. Касније смо се повремено дружили, и крајем ове деценије. Вероватно је то била 1939. година. Били смо заједно у ФК "Момчило". Миливоје је био први, а ја други секретар овога клуба. Миливоје је једно в реме играо центархалфа. У лето 1941. године, вероватно, негде у августу, Миливоје ми је рекао да одлази у "шуму" и упитао ме да ли имама какву литературу да му дам да понесе. Били смо суседи, јер је он становао на стотинак метара од моје куће. Том приликом дао сам му "Живот Клина Самгина" од Горког и колико се сећам неколико бројева часописа "Тридесет дана", "Наша стварност", "Уметност и критика" и још неке. Миливоје је то понео у партизане. После рата смо се чешће контактирали, јер ми је он био, најпре, секретар за правосуђе СР Србије, а касније, као адвокат, заступао је више пута оптужене којима сам ја судио или против којих сам водио истрагу

као судија Окружног суда у Нишу.

О томе какав је Миливоје био као адвокат, колико је пазио да се не осети да је раније био секретар за правосуђе, да се његово понашање не протумачи као евентуални утицај на суд, нека покажу само два случаја. Кад год би имао заступања у Нишу, обично би долазио код мене у канцеларију да попричамо и попијемо кафу. Једног дана дошао је по обичају рано у моју канцеларију и рекао ми да брани неке Вујисиће из његовог краја. Кад сам му рекао да ћу бити у већу и да ћу судити Вујисићима, тога момента је прекинуо сваки разговор са мном и, не сачекавши ни кафу, напустио је моју канцеларију, извињавајући се: да уопште није знао да ћу ја бити у већу и да ме у том случају не би ни посетио. У другом једном случају водио сам истрагу против неког Мићовића из његовог краја. Он га је заступао и у току истраге и на суђењу. Мићовић је био оглашен кривим и осуђен на дугогодишњу казну затвора. После пресуде издржавао је казну у КПД у Нишу. Пошто је издржао неколико година, обратио се једним писмом мени и тражио понављање поступка, уз напомену, да је писао и своме адвокату Миливоју Перовићу да он, као његов бранилац, поднесе нормалан захтев за понављање поступка. У овим својим писмима износио је сасвим друге верзије догађаја, желећи да издејствује понављање поступка и повољнију казну за злочин који је извршио. Када сам, након извесног времена, упитао Миливоја да ли је и да ли ће поднети захтев за понављање поступка, Миливоје ми је рекао: "Слушај, Лале, ја сам одбрану Мићовића засновао искључиво на ономе што је он изјављивао. Сада у писму којим тражи од мене да поднесем захтев за понављање поступка, сасвим другачије приказује догађај. Значи да је први пут лагао суд. Како сам ја одбрану засновао на његовом исказу, значило би да сам и ја лагао суд. То ја не могу учинити и због тога сам одбио да му пишем захтев за понављање поступка".

А сад ево неколико анегдота из његовог живота са назначењем њиховог извора. Миливоје је био добар друг и пријатељ са мојим млађим братом Александром – Ацом Наумовићем, који је својевремено био учитељ у Богојевцу. Посећивао га је и у основној школи у Богојевцу и писао свој роман "Седам ока земље", прикупљајући грађу у самом селу. Обично би седео и писао. Код мога брата је стално био његов ранији ученик Ђока Циганче. Врло симпатичан дечак. Обично би пекао млад кукуруз и носио Миливоју у учионицу. Једном приликом, враћајући се из учионице, Ђока је упитао мога брата: "Је ли, бре, друже учитељу, око оног чика Миливоја има оволика гомила исписаних хартија. Он стално пише и баца само листиће на под. Кажи ми да ли он оно преписује од некуда или из главе пише?" Мој брат сасвим озбиљно поче да објашњава Ђоки да је Миливоје књижевник и да је већ написао многе романа, па и сада то чини. Ђокица се мало замисли, па одвали: "Бре, друже учитељу, за тој ли му је онолико велика глава". Једном другом приликом, Миливоје је разговарао са сељацима испред сеоске задруге. Окупило се двадесетак људи. Наишао је Ђокица и као стари познаник, обратио се Миливоју речима: "Ди си, бре, чика Миливоје. Нема те". И погрдно опсовао. Миливоје, тренутно изненађен оваквим наступом Ђокичиним, упита га: "Јели Ђокице, јел ти то мени кажеш?" На ово му Ђокица одговори: "Па теби, друже Миливоје, коме ћу другом". Тек тада се Миливоје насмеја и рече: "Е, Ђокице, заиста је у овој нашој земљи велика демократија, када ти, пред оволиким народом на јавном месту, псујеш активног министра, а неће ти се ништа догодити". Мој брат ми је испричао и ово: На неком састанку у Београду Јован Веселинов се поздравио са Миливојем и упитао га како је. Миливоје му је на ово одговорио: "Е, мој Жарко, када сам био Твој министар ишао сам у енглеској блузи и нисам имао ни зимски капут, а сада као адвокат имам и бунду, па и кола".

Др Миливоје Перовић био је човек високих интелектуалних моћи. Он је солидно говорио неколико светских језика, а посебно је знао енглески и немачки. Поједине редакције београдских листова упутиле су Перовића у Шведску у вези са суђењем убицама амбасадора Роловића. Поред тога, Миливоје је, као дугогодишњи

сарадник "Политике", заступао ту новинску кућу, односно њене новинаре у процесима, у којима су они били кривично оптуживани. Захваљујући његовој убедљивој одбрани новинаре је суд ослобађао одговорности.

О јавним иступањима и одбрани др Миливоја Перовића писали су многи дневни листови, и то: Богољуб Пејић "Да ли један закон стимулише махинације" (Новости, 9.VIII 1970), З. Јовановић, "Шест часова против кривице – завршна реч на суђењу оптуженима за пљачку у "Пољубанци", Богољуб Пејић, "У селу сви знају чији кер уједа "Свет", 31.I 1970), Б. Комад, "Други дан суђења за грамофонско убиство" (Новости, 12.III 1971), Миливоје Перовић, "Овом нашем друштву много је важније да се споразуме око тачке и тачке, него о проблемима правосуђа" ("Вечерње новости, 14.II 1971), З. Јовановић, "Одбрана напада – тужилац ћути" (Новости), Др Миливоје Перовић, "Зашто браниоци ћуте – Др М. Перовић пред Апелационим судом у Стокхолму убицама амбасадора Роловића" (Новости, 5. IX 1971), "Точицац поново пред судом – нека се чује и друга страна" – др Миливоје Перовић адвокат из Београда, Миливоје Перовић, "Сенке прошлости - Трагови крвне освете" (Политика, 9. III 1969.), Миливоје Перовић "Злочин и казна" (Светлост), Миливоје Перовић "Злочин и казна женска посла", Миливоје Перовић, "Суочавања – црквени календар", Душан Секулић, "После једне пресуде. Морао је да се свети адвокат др Миливоје Перовић" и др.

"Будући под веома великим утицајем дела Ф.М. Достојевског, још из детињства, Миливоје Перовић је особито био склон понирању у душе клијената, у психологију људи и односа. Скоро све његове одбране су садржавале такву интонацију, што је било нешто ново у нашем правосуђу. Такав његов правнички прилаз је остављао велики утицај у широј јавности, али и на судове пред којима се судило. Скоро се увек радило о извесним психолошко-социолошким анализама кривичног дела, а нарочито околности које су формирале учиниоца тих дела, и условиле њихово извршење. Неке од таквих његових одбрана су и публиковане у неким посебним брошурама а већина је објављена у дневној штампи. На многим суђењима пратили су га новинари и извештавали јавност о Перовићевим одбранама. И Миливоје је занимљивије детаље описивао у вези са суђењима и одбранама на Космету. Тако је описао случај, када су једанпут судски органи вршили увиђај на терену, где се догодило убиство из крвне освете. На тај увиђај је он ишао као бранилац окривљеног. На месту догађаја могло се, на околним брдима, видети кретање неких Шиптара (Албанаца), који су на тај начин обезбеђивали од могуће освете окривљене, па и адвоката Миливоја као браниоца. У вези са Шиптарима, други случај му се десио у канцеларији у Београду; ушао је један Шиптар, сам, у некаквом неуредном и старом оделу. У једном моменту, он је извадио из недра неку велику крпу. Окренуо се адвокату Перовићу и рекао: "Немој да ме жалиш, узми колико год хоћеш пара".

Миливоје Перовић

УГОВОР

Ја имам једну особито велику библиотеку, коју много волим, иако верујем да то многи други не разумеју – архиву "случајева" из своје праксе. Често по њој претурам кад сам докон; једино ми смета она лака и сува прашина која се лепи за прсте и носнице и кашаљ изазива. Но данас сам морао особито дубоко по њој да копам, тражио сам неки случај убиства из крвне освете, бранио сам убојицу, али је он погинуо одмах при изласку са издржавања казне, те ми је сад његов брат писао да га заступам као оштећеног. Тако сам наишао на овај жути полураспали омот из кога испада

њихова слика.

Крстивоје и Ружица! Он засукао брчиће и затурио шајкачу, а она му села у крило, гологлава и наколмована, тесан јој је и јелек, а скуња ократка и да не говорим. Где ли су данас и шта раде?

Њих двоје су се били заволели много и неизмерно. Но, у ова модерна времена, место од неко тамно и мирисно вече пролетње да се нађу под шљивом ранком кад бехар густо и опојно мирише, и да се закуну на вечиту љубав – решише да напишу уговор. Ево га, жута и скорела хартија, ломи се под прстима. Он га је писао, а Ружа дотурала, љубили су се између параграфа.

Параграф један.

"Уговор између доле потписани Нас двоје који данас склапамо о нашем Брачном животу од данас па све до нашег живота. Стим да ћу му ја Ружица Бити верна и послушна у сваком погледу Ако би ме ма са ким приметио да имам икаква посла или да би ја водила љубав или не извршавала ма какво његово Наређење има ме право убити пребити шта год он оће радити од мене јер потписом овога уговора дајем му одрешете руке да може потпуно командовати самном како он оће".

Параграф два.

"Крстивоје је дужан да ми набави све оно што ми је нужно потребно с тим што ћу му ја бити Верна и Брачна жена. А ако ја неби била Верна и Брачна жена он има право све његово што ми је дао узети слободно у свако доба и радити самном шта год оће јер ја сам његова А и он је мој А и он мора бити и Извршавати по уговору да самном ступи у брачни Живот све до смрти, да би овај уговор био сигуран између нас ја имам један примерак А он један и ми смо се сликали Заједно које нам потврдива овај уговор, овај ми је уговор добро познат јер сам ја ово све причала а он писао и прочитала сам га од речи до речи и потпуно сам задовољна на све ово и потписујем га својом руком".

На крају још многих "параграфа" долазио је, као и на свим уговорима и казнени:

"Ако би која страна преграничила овај наш уговор има право да убије једна другу и нико мда не одговара зато што смо ми ово на добровољној бази склопили и дали обавезу".

И тако би: место да се убоду у прст и да га крвљу испотписују они приложише своју слику као печат који "потврдива" њихову вољу. Сећам се: весели Крстивоје је доста пута долазио код мене кад је све било окончано, из оне далеке и забачене шумадијске паланке, он ми је донео предмет па га после заборавио, заједно са сликом.

Јер, није дуго прошло а Ружа "прегрешила" и "преграничила" – пошла с другим. Крстивоје јој показивао свој примерак уговора, али она ни хајала није. Тада је он причека једног дана на згодноме месту и поштено је избебеца – Ружа је чак и лекарско уверење добила. Сада су ствари почеле да бивају сасвим прозаичне: Ружа оде код адвоката, овај отвори закон и – Крстивоје доби тридесет дана затвора.

Тада Крстивоје оде код другог адвоката у оној паланци и он му написа жалбу: "Ја и оштећена смо и потписали писмени уговор, којим смо се међусобно везали на међусобно давање љубави и верности, а да ће она мени бити БРАЧНА ЖЕНА – ДОЖИВОТНО! Ау колико би ми се она изневерила итд. Да ја имам право да је ИЗМЛАТИМ итд. што сам збиља и учинио.

Па баш због тога, кад је она критичном згодом тако дрско поступила, ја сам поготову пао у афекат, па и љубомору, пошто је она тако прекршила и наведени уговор, што се је све зна се како и завршило. Доказ: уговор који се прилаже.

Из наше фотографије која је приложена уз жалбу на којој седи оштећена на мом крилу и где смо оба двоје озарени љубавном срећом, виде се наше интимне везе и велика љубав па сам стога био и превише огорчен и максимално изазван наведеним поступком. Доказ: фотографија.

Према овлашћењима из "Брачног уговора" ја такође сматрам да сам био и овлашћен да измлатим оштећену пошто је она флагранто прекршила тај наш свечани уговор а за такав случај истим

уговором предвиђена је такође и клаузола да могу оштећену и туђи".
Има још неколико полураспалих хартијица, позива и записника. И то је све. Пет минута за овај људски роман је прошло, затварам досије. На реду су други романи.

Оснивач
Народна библиотека "Радоје Домановић"

уређује
Саша Хаџи Танчић

Компјутерска Обрада
Милош Дедић
Иван Цветковић

Секретар уредништва
Катарина Станковић

Лесковац, 2005 година

ISSN 1820-7022 (online)